

Arrest

**nr. 128 113 van 18 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De commissaris-generaal stelde o.a. vast dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan enkele kernelementen van verzoekers asielrelaas, met name zijn bewering een bihari te zijn en zijn bewering juridisch te worden vervolgd.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het op zeer algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing, en het herhalen, wijzigen en soms zelfs manifest tegenspreken van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift laat gelden dat "hij altijd in zijn vluchtelingenkamp heeft verbleven" en dat hij "bijna nooit het vluchtelingenkamp verliet", druist zijn betoog manifest in tegen zijn eerdere verklaringen. Verzoeker gaf immers voorheen tijdens zijn gehoren steeds aan slechts tot zijn vijfde in het vluchtelingenkamp 'Genevakamp' te Mohammedpur, Dhaka te hebben verbleven. Nadien zou hij, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal, steeds buiten het kamp hebben gewoond, zo o.a. bij een zekere R.M. die zijn ouders had aangeboden hem in huis te nemen en op te voeden, maar hij zou nog geregeld zijn familie in het vluchtelingenkamp hebben bezocht.

Betreffende verzoekers huidige stelling dat "de leider Nasim Khan een zeer bekende figuur was in het kamp", stelt de Raad vast dat verzoeker nochtans tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, wanneer hem hier expliciet naar werd gevraagd, geen enkel bihari leider bij naam kon noemen, en hij gevraagd of de naam Nasim Khan hem iets zei niet verder kwam dan dat deze hem bekend voorkwam, maar meer ook niet.

Met betrekking tot verzoekers betoog dat "wat betreft de naam van de moskee in het kamp, stelt verzoeker dat de plaatselijke bewoners van dit kamp dit steeds de "geneva camp clinic" noemden, en dat enige andere benaming slechts een officiële benaming is die door buitenstaanders wordt gegeven maar dat dit niet de algemene naam is waaronder het kamp bij de lokale inwoners bekend staat", stelt de Raad vast dat verzoeker eerder op het Commissariaat-generaal, geheel in strijd met zijn huidige argumentatie, aangaf dat de moskee in het kamp "Geneva Camp majid" zou heten.

Het feit dat verzoeker, zo oppert hij thans zeer algemeen, altijd in goede gezondheid verkeerde, neemt niet weg dat van hem, gelet op zijn beweerde jarenlange verblijf in, band met en vele en regelmatige bezoeken aan het betreffende kamp, redelijkerwijze kon worden verwacht te weten dat er zich in het Genevacamp een kleine kliniek bevindt. Verzoeker was hier tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal evenwel niet van op de hoogte, en wist evenmin dat het kamp over een school beschikt. Evenzeer kon in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht kennis te hebben van het feit dat het kamp in 1996 door een grote brand werd getroffen. Zijn huidige stelling dat zijn familieleden niet gewond raakten bij de brand en hij om die reden een gebeurtenis van bijna twintig jaar geleden is vergeten, verschoont geenszins zijn vastgestelde onwetendheid dienaangaande.

Waar verzoeker thans zeer algemeen laat gelden dat hij "geen informatie heeft over de beslissing van het Hooggerechtshof waarbij de bihari's in aanmerking komen voor Bengaals staatsburgerschap", mist zijn betoog elke grondslag en alle ernst nu hij zelf op het Commissariaat-generaal, zo blijkt uit het verslag van zijn gehoor aldaar, op de proppen kwam met het feit dat, zoals ook blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, in 2008 de High Court in Bangladesh een oordeel velde waardoor bihari -volgens verzoeker slechts enkel, doch blijkens voormelde informatie gaat het om tienduizenden bihari- de Bengaalse nationaliteit kunnen verkrijgen.

Verzoekers kritiek dat "het CGVS (...) voorbij" gaat "aan de vaststelling dat verzoeker niet over de financiële middelen beschikt om vanuit België via een advocaat in Bangladesh gedetailleerde informatie te bekomen over de lopende procedures, en dat alle verkregen informatie aangereikt wordt door een tussenpersoon die evenmin juridisch is gevormd, zodat het volkomen begrijpelijk is dat verzoeker over slechts zeer beperkte en onvolledige informatie beschikt over de procedures die tegen hem lopen", is evenmin ernstig. Verzoeker legt immers talrijke documenten neer dit hij via zijn advocaat in Bangladesh zou hebben verkregen, welke bovendien aldaar zijn belangen zou behartigen, waaronder o.a. een brief van beweerdelijk die advocaat zelf aan hem persoonlijk gericht.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gesproken over "het al dan niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker" zodat zijn huidige kritiek dat dit geen valabel argument is om zijn asielaanvraag te verwerpen feitelijke grondslag mist en derhalve geenszins opgaat.

Dergelijk algemeen, allerm minst ernstig en grotendeels manifest contradictoir verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is totaal ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in

aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de (mensenrechten)situatie in Bangladesh, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de rapporten waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, blijkt dat burgers in Bangladesh op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2014, stelt de advocaat van verzoekende partij dat verzoekende partij niet kon komen omwille van haar werk en dat de bijkomende stukken niet werden ontvangen. Verzoekende partij vraagt, zo geeft de

advocaat die haar vertegenwoordigt aan, om de subsidiaire bescherming nogmaals te onderzoeken en rekening te houden met haar profiel en de feiten die zij heeft meegemaakt. Daar verzoekende partij, die niet in het minst toelicht/concretiseert welk profiel zij zou hebben/zichzelf toeschrijft (en hiermee bij de beoordeling van de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming rekening dient te worden gehouden) en die eraan voorbij gaat dat aan de door haar ingeroepen feiten geen geloof wordt gehecht, ter terechtzitting van 8 augustus 2014 niets wezenlijks bijbrengt en geen daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 4 juni 2014 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS